

Homenatge al jazz en estat **pur**

El guitarrista valencià Ximo Tébar, considerat un dels millors músics de jazz, acaba de treure al mercat el tercer volum de la col·lecció "The Jazz Guitar Trio" acompanyat per dos artistes de luxe: l'organista Lonnie Smith i el bateria Idris Muhammad. Un homenatge al que va ser un dels seus grans mestres, Lou Bennett.

Als trenta-vuit anys, el guitarrista valencià Ximo Tébar és potser un dels músics de jazz europeus que més elogis, premis i èxits ha rebut en els últims anys. De fet, el seu treball *Homepage* (1998) va ser el primer disc de jazz que se situà en els rànquings de vendes de l'estat i es va convertir en el més venut de la història. Admirat pel seu talent i vitalitat i per un palmarès de luxe que inclou col·laboracions amb les primeres figures del jazz mundial, Tébar, amb nou discos a la butxaca, enceta ara una gira per promocionar el seu darrer treball, el tercer volum de la col·lecció "The Jazz Guitar Trio". Una gira que el portarà el proper 13 de març al Festival de Jazz de la Universitat Politècnica de València i el 26 d'abril a la sala Luz de Gas de Barcelona, dins del Festival Internacional de Guitarra, entre altres ciutats.

Editat el passat mes de desembre, el nou disc de Ximo Tébar és una excel·lent demostració d'un estil purament jazzístic que arriba per mà de l'organista Lonnie Smith, el bateria Idris Muhammad i el mateix Tébar. Un cartell de luxe per a un treball que és la continuació del projecte que el guitarrista va encetar el 1992 amb la gravació, juntament amb el també organista Lou Bennett i Idris Muhammad, del disc *Hello Mr. Bennett*, que inaugurava així una col·lecció de discos amb el tradicional trio de guitarra (guitarra, orgue i bateria) sota el títol genèric "The Jazz Guitar Trio". "Durant deu anys —explica Tébar—, vaig tenir la sort de treballar amb el gran mestre Lou Bennett [que va viure els últims vint-i-cinc anys a Barcelona]. Com a guitarrista i director mu-

sical del seu trio, vaig aprendre la majoria de coses que sé sobre jazz."

Per mà de Bennett, efectivament, Ximo Tébar va començar a enamorar-se del so Hammond i va tenir l'oportunitat de treballar amb artistes de primera línia mundial. I aquest contacte, consolidat amb deu anys de treball continuat, de gires, concerts i festivals, va continuar després de la mort de Bennett, el 1997. "La desaparició del mestre Bennett no em va impedir continuar treballant amb els organistes d'aquesta categoria i vaig decidir fer una col·lecció. Primer, per la memòria de Bennett, i després, per una aposta personal." Així, Tébar va editar el primer disc amb el propi Bennett i els dos següents amb Lonnie Smith. Ara, però, Ximo Tébar encara té previstos dos discos més, amb el presitigiós organista Joey DeFrancesco, que editarà en un futur pròxim i que completaran la col·lecció.

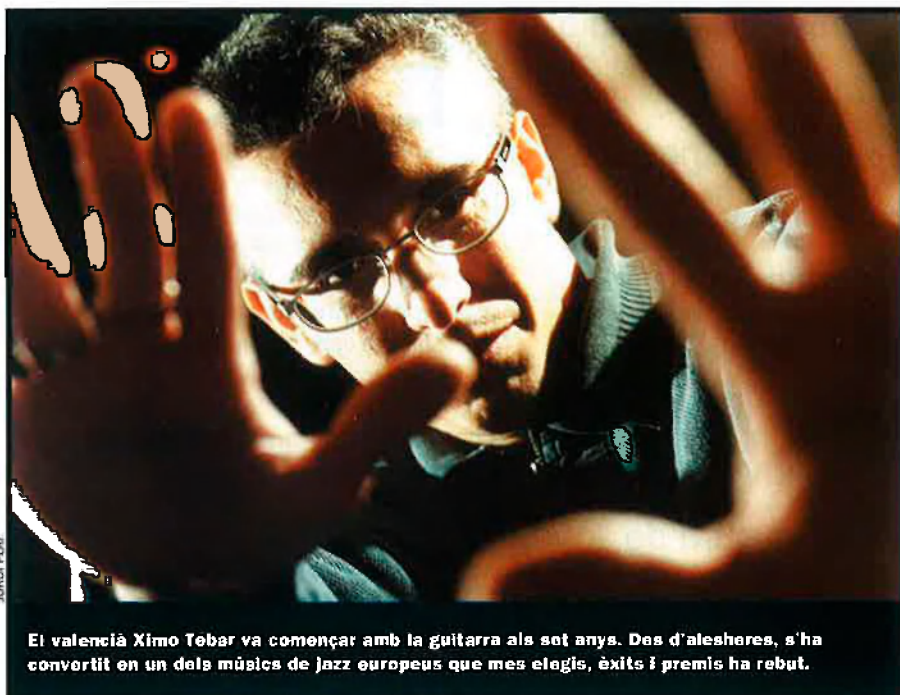
Aquest disc que acaba de sortir al mercat, com també els dos que finalitzaran l'antologia, ha estat editat pel segell propi de l'artista, Omix Records. Tot i que Tébar treballa per a la multinacional Warner, els interessos de la companyia s'enfrontaven amb els de Tébar "perquè el disc no els compensava ni econòmicament ni pel que fa a la promoció. Una mesura que entenc perfectament perquè Warner no deixa de ser una empresa privada que mira pels seus interessos. De fet, hi ha molta gent que es queixa que les multinacionals no aposten pel jazz. Però, què han d'apostar si el que volen és guanyar diners?"

La solució, però, no va resultar traumàtica. Tébar continua treballant per a Warner però va aconseguir un do-

cument pel qual podia editar aquest disc i els altres dos que falten amb qualsevol altra companyia. "Vaig fer algunes gestions i vaig arribar a la conclusió que el millor era constituir el meu propi segell discogràfic. Així puc fer el que vull, no he de donar explicacions a ningú, puc fer cançons llargues o curtes, puc decidir l'ordre, etc." Tot i que Tébar sap que aquests discos no li aportaran grans beneficis econòmics, ho considera una fita personal. "Em permetran mostrar la meua música, mostrar-me com a guitarrista sense concessions, i si vull, fer un solo de vint minuts. El problema és que això, a Warner, no li ho pots fer entendre."

L'altra cara de Ximo Tébar. Però a banda del seu vessant jazzístic a l'estil més pur, reflectit en aquest treball, Ximo Tébar té una altra faceta que li ha valgut la consideració de "creador del jazz mediterrani". Al llarg de la seua trajectòria musical, Tébar ha creat diversos projectes que barregen des del jazz més directe fins al funky, el flamenc o els sintetitzadors. "Jo crec que un artista ha de buscar la seua pròpia música, la seua manera de sonar—diu el músic—. En el fons—i supose que per això han etiquetat la meua forma de fer música com a *son* mediterrani— el color, l'harmonia i els ritmes són els de la meua terra. Però més enllà de tot això, el que en realitat m'agradaria és que la gent, en sentir una cançó meua, diguera 'mira!, és Ximo Tébar'."

La polèmica entre els partidaris del jazz pur i els amants de la fusió no és, doncs, un problema per al guitarrista. "En aquest sentit—apunta Tébar— jo sóc un músic conflictiu perquè tan aviat faig discos de l'estil més ortodox com de sobte trec un disc amb les tecnologies més avançades i fusionant sense cap tipus de prejudicis. Per això crec que és una tonteria comparar. N'hi ha alguns que et critiquen perquè pensen que imites als grans mestres i et diuen: Charlie Parker ho feia millor. Doncs clar que ho feia millor, per això era Charlie Parker. És com si en música clàssica li digueren a un pianista que Mozart tocava millor. La música no deixa de ser música, i si tens la pos-

El valencià Ximo Tébar va començar amb la guitarra als set anys. Des d'aleshores, s'ha convertit en un dels músics de jazz europeus que més èxits, èxits i premis ha rebut.

Després d'aquest disc amb Lonnie Smith, Tébar editarà dos treballs més amb el prestigiós Joey DeFrancesco

sibilitat d'incorporar una sèrie de tecnologies, doncs perfecte. Com deia Lou Bennett, si va bé, bé; i si no va bé, doncs bé també."

Les referències de Tébar cap al seu mestre Bennett no amaguen, però, l'admiració del guitarrista cap a altres artistes que han marcat musicalment la seua carrera. Els discos de Wes Montgomery, Kenny Burrell, Pat Martino, George Benson o Charlie Parker van seduir Ximo Tébar i li van obrir el camí cap al jazz. Un camí, el de l'aprenentatge, que ell va iniciar als set anys a través del flamenc i que ara ofereix als joves valencians amb una escola de música que va obrir l'any 2000, on dóna classes de guitarra. És que no tenia suficient feina? "De vegades m'ho plantejo. Però l'escola és una de les coses que més em motiva. És, a banda d'un centre d'ensenyament, un punt de trobada que ens ajuda a forjar molts projectes."

La imparable trajectòria professional de Ximo Tébar li ha proporcionat gairebé tots els premis que pot rebre un mú-

sic de jazz. Els darrers, els atorgats el passat desembre per l'Associació Valenciana de Músics de Jazz, Promusics, en reconeixement al millor disc (*Homepage*, 1998) i al millor grup de jazz. "Els premis sempre suposen un reconeixement important i un motiu per continuar treballant, però no aporten tant com de vegades sembla. No hem d'oblidar que el jazz és una música minoritària."

La gira que ara incia Ximo Tébar per promocionar aquest disc servirà també per començar a donar cos al pròxim projecte de l'artista. "Vull canviar un poc. Fins ara he estat editant discos de jazz o de *son* mediterrani, amb fusions de funky o música llatina. Ara vull donar un gir i fusionar en un concepte acústic els ritmes jazzístics o flamencs amb melodies també jazzístiques o flamencues. Tot, amb un format de guitarra, trompeta, piano, contrabaix i bateria." I és que la guitarra de Tébar té encara moltes coses a dir.

Rosanna Melià